

49^ο Γυμνάσιο Αθηνών

Μικρές ιστορίες του Κήπου

Σχολικό έτος 2014 - 2015

Ένα σπάνιο φυσικό φαινόμενο

Πριν από μερικά χρόνια είχα πάει στον Εθνικό Κήπο, όπου είδα πολλά πράγματα που δεν ήξερα. Αυτό που μου έκανε εντύπωση είναι το φως που περνάει ανάμεσα από τις ουασιγκτώνιες.

Το φαινόμενο αυτό μου έκανε τρομερή εντύπωση και θέλησα να μάθω περισσότερα για αυτό. Μου είπαν λοιπόν ότι κατά τη διάρκεια του φθινόπωρου και του χειμώνα, όταν ο ήλιος ανατέλλει πιο νότια, το απέναντι βουνό κρύβει τον ηλιακό δίσκο και αφήνει να περάσουν μόνο οι ακτίνες του και να δημιουργηθεί έτσι ένα πανέμορφο φως. Ευτυχώς, εγώ είχα πάει φθινόπωρο και είδα αυτό το σπάνιο φυσικό φαινόμενο.

Ακόμα λένε πως όποιος πήγαινε σε αυτό το μέρος, ακόμα κι αν ήταν τυφλός, θεραπευόταν, για να δει αυτό το σπάνιο φυσικό φαινόμενο.

Σταύρος Αστερής , Β1

Η μικρή Μαρία

Μία ηλιόλουστη Κυριακή ένα επτάχρονο κοριτσάκι, η Μαρία, επισκέφθηκε μαζί με τους γονείς του τον Εθνικό Κήπο. Το παιδί ήταν πολύ χαρούμενο. Συνεχώς έπαιζε, έτρεχε και γελούσε.

Κάποια στιγμή όμως η Μαρία απομακρύνθηκε και χάθηκε από το βλέμμα των γονιών της. Εκείνοι, τότε, άρχισαν να την ψάχνουν σ' ολόκληρο τον Κήπο. Έδειχναν φωτογραφίες και ρωτούσαν τους περαστικούς αν την έχουν δει. Όλες οι απαντήσεις όμως που πήραν ήταν αρνητικές.

Μετά από δύο ώρες αναζήτησης ένας εθελοντής που τους βοήθουσε είπε στους γονείς της Μαρίας ότι τη βρήκε στο σημείο που βρίσκεται το ηλιακό ρολόι και οι ουασιγκτώνιες. Όταν οι γονείς της μικρής πήγαν στο συγκεκριμένο σημείο αντίκρισαν την κόρη τους νεκρή, πλημμυρισμένη στο αίμα. Το παιδί προσπαθώντας να σκαρφαλώσει στο ηλιακό ρολόι, έπεσε και χτύπησε θανάσιμα.

Σήμερα, τόσα χρόνια μετά, υπάρχουν πολλές μαρτυρίες που ισχυρίζονται ότι στη συγκεκριμένη περιοχή περιπλανιέται ένα κοριτσάκι που ρωτάει τους περαστικούς αν έχουν δει τη μητέρα του, γιατί χάθηκε.

Νίκος Βασιλάκης, Β2

Το φάντασμα

Πριν από πολλά χρόνια, το 1940 περίπου, οι Γερμανοί κυνηγούσαν έναν άνδρα. Αυτός, για να τους ξεφύγει, κρύφτηκε στον Εθνικό Κήπο. Στην προσπάθειά του να βρει μία καλή κρυψώνα για να κρυφτεί, σκαρφάλωσε στην πέργκολα του Κήπου.

Μετά από ώρα ο κίνδυνος πέρασε. Στην προσπάθειά του όμως να κατέβει ο άνδρας στραβοπάτησε, μπερδεύτηκε στην πέργκολα και τελικά κρεμάστηκε.

Από τότε ο χώρος στοίχειωσε. Κάθε βράδυ το φάντασμα εμφανίζεται και όποιος το δει δε φεύγει ζωντανός από τον Κήπο.

Παναγιώτης Γεωργίου, Β1

Το παιδί κι ο κροκόδειλος

Μια φορά ένα αγόρι κάνοντας βόλτα στον Εθνικό Κήπο έφθασε μέχρι τη λίμνη του. Τότε σκέφθηκε να κάνει μπάνιο στη λίμνη και έτσι βούτηξε στο νερό.

Στη λίμνη όμως ήταν ένας κροκόδειλος. Μόλις τον είδε το παιδί τρόμαξε και νομίζοντας ότι ο κροκόδειλος ήθελε να τον φάει κολύμπησε γρήγορα προς το νησάκι, στη μέση της λίμνης.

Ο κροκόδειλος όμως ήταν πληγωμένος. Ακολούθησε το παιδί και του έδειξε το πόδι του που είχε πληγή. Τότε το αγόρι του έδεσε το πόδι, τον περιποιήθηκε και από τότε έγιναν φίλοι και έπαιζαν πάντα μαζί.

Αιμίλιος Γιασίνι, Β2

Στον πόλεμο του 1940

1940. Την περίοδο εκείνη οι Γερμανοί ετοιμάζονταν να εισβάλλουν στην Ελλάδα. Ξεκινώντας από τα βόρεια κατέκτησαν όλες τις περιοχές κι έφτασαν στην Αθήνα. Οι Αθηναίοι όμως ήταν προετοιμασμένοι και τους περίμεναν. Όταν άρχισε η μάχη οι Γερμανοί τους αποδεκάτισαν και οι λιγοστοί Αθηναίοι που έμειναν κατέφυγαν στον Εθνικό Κήπο για να σωθούν.

Ο Εθνικός Κήπος αποτελούνταν από πολλά μονοπάτια και από σπηλιές και εύκολα μπορούσε κάποιος να χαθεί. Οι Αθηναίοι γνωρίζοντας τα μονοπάτια έτρεξαν να κρυφτούν. Οι Γερμανοί τους ακολούθησαν αλλά μετά τους έχασαν.

Οι Αθηναίοι κατάφεραν να κρυφτούν σε μία σπηλιά. Εκεί βρήκαν πολεμοφόδια και πυρομαχικά, τα οποία είχαν τοποθετηθεί εκεί για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. Χρησιμοποιώντας τα με έξυπνο τρόπο αποφάσισαν να τους στήσουν ενέδρα. Έτσι, όταν πλησίασαν οι Γερμανοί, τους πυρπόλησαν και τους αφάνισαν. Με αυτόν τον τρόπο κατάφεραν να σώσουν τον Εθνικό κήπο, ο οποίος διατηρείται μέχρι σήμερα.

Φώτης Κολοβός, Β1

Το παραμελημένο δέντρο

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα δέντρο ονόματι Πρασινούλης. Ήταν το αγαπημένο δέντρο της Αμαλίας, η οποία το είχε φυτέψει η ίδια στον Εθνικό Κήπο. Ήταν το πιο φουντωτό, το πιο πράσινο και το πιο ψηλό απ' όλα. Η Αμαλία το φρόντιζε, το πότιζε, του έκανε παρέα κι έτσι ήταν πάντα πράσινο και φουντωτό. Τα υπόλοιπα δέντρα το ζηλεύανε και το κοροϊδεύανε, επειδή η Αμαλία τους εκδήλωνε λιγότερη αγάπη.

Μία μέρα όμως η Αμαλία πέθανε. Τα υπόλοιπα δέντρα γελάγανε κι έκαναν το δέντρο να νιώθει όλο και πιο μόνο. Σιγά – σιγά το δέντρο γέρασε, τα φύλλα του κιτρίνισαν, ο κορμός του σάπισε και κανείς δεν του έδινε πια σημασία. Ακόμα και τα πουλιά δεν κελαηδούσαν και δεν έχτιζαν πια φωλιές στα κλαδιά του.

Όμως μια μέρα έβρεξε πάρα πολύ. Τα δέντρα δεν ήξεραν τι να κάνουν τόσο νερό και σιγά – σιγά πλημμύρισαν. Τότε το δέντρο τα λυπήθηκε και ρούφηξε όλο το νερό. Θυσίασε, δηλαδή, τον εαυτό του ώστε ο Κήπος να είναι και πάλι καλά.

Από το πολύ νερό όμως δεν άντεξε. Σάπισε και οι κηπουροί του Κήπου το έκοψαν. Τα υπόλοιπα δέντρα είχαν τύψεις που το κοροϊδεύαν. Από τότε είχαν πάντα στο μυαλό τους τα λόγια που τους είχε πει ο Πρασινούλης: «Ποτέ μη ζηλεύετε, ποτέ μην παίρνετε εκδίκηση, ποτέ να μην μισείτε κάποιον, ποτέ να μην έχετε εχθρούς, γιατί άμα έχετε αγάπη θα είστε πάντα καλά ψυχικά. Και η ψυχική ηρεμία είναι η μεγαλύτερη ανακούφιση».

Σταυρίνα Λίβα, Β3

Η κρυστάλλινη λίμνη

Στον Εθνικό Κήπο υπάρχουν πολλά ωραία δέντρα, φυτά και λίμνες. Ένα από τα πιο όμορφα σημεία του είναι η μικρή λίμνη με τις πέτρες και τον καταρράκτη.

Παλιά, υπήρχαν παπάκια και βατραχάκια σ' αυτήν. Τώρα, στα κρυστάλλινα νερά της κολυμπούν μικρά χρυσόψαρα. Ψηλά δέντρα την περιτριγυρίζουν και τη στολίζουν πολύχρωμα λουλούδια. Πολλοί άνθρωποι την επισκέπτονται καθημερινά για να τη θαυμάσουν. Ταΐζουν τα πολύχρωμα ψαράκια, ακούν τα κελαϊδίσματα των πουλιών και φεύγουν γαληνεμένοι και ήρεμοι. Αυτό το μέρος είναι πραγματικά μαγευτικό!

Θεοδώρα Σαδήμα, Β3

Ο βάλτος που έγινε λίμνη

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μία λίμνη στον Εθνικό Κήπο, που ήταν βρώμικη, απεριποίητη και κανείς δεν την πλησίαζε.

Μια μέρα όμως πέρασε από εκεί ένας κηπουρός και είδε ότι η λίμνη είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση κι αποφάσισε να της δώσει ζωή. Μια εβδομάδα τού πήρε. Κάθε μέρα δούλευε από το πρωί μέχρι το βράδυ. Την πρώτη μέρα έκοψε τα αγριόχορτα και τα κλαδιά που την περιέβαλαν και καθάρισε το εσωτερικό της λίμνης. Τις επόμενες μέρες ανέδειξε την ομορφιά της φυτεύοντας τριγύρω πολύχρωμα λουλούδια. Κάποια στιγμή, ένα παπάκι που είχε χαθεί βρέθηκε στη λίμνη και επειδή του άρεσε εκεί φώναξε και τους φίλους του να μείνουν μαζί.

Από τότε την λίμνη επισκέπτονται καθημερινά πολλά παιδιά για να δούνε τα παπάκια. Η λίμνη έγινε πλέον ζωντανή και ο κηπουρός συνεχίζει να την φροντίζει.

Δήμητρα Σαμικού, Β3

Η ξαναγεννημένη λίμνη

Σε μια όμορφη γωνιά του Εθνικού Κήπου βρίσκεται μία γαλαζοπράσινη λίμνη, που τα νερά της στραφταλίζουν στο άγγιγμα του ήλιου. Περικυκλώνεται από βράχους που είναι ντυμένοι με πράσινα βρύα και διάφορα φυτά που απλώνουν τα φύλλα τους σε όλη την έκταση των βράχων. Πολλά δέντρα, όπως αιωνόβια πλατάνια και ιτιές κλαίουσες προσφέρουν πλουσιοπάροχα τη σκιά τους στα δροσερά νερά της λίμνης και στους γκρίζους βράχους που αράζουν στις όχθες της.

Αυτή η όμορφη εικόνα όμως στο παρελθόν πέρασε μία καταστροφή. Πυρκαγιά! Τα φυλλώματα των δέντρων κάηκαν κι έγιναν στάχτη. Η γκρίζα επιδερμίδα των βράχων μαύρισε.

Όμως, ευτυχώς, αρκετοί άνθρωποι που αγαπούσαν τη λίμνη δούλεψαν σκληρά και βοήθησαν έτσι ώστε η λίμνη να ξαναβρεί την ομορφιά της και να προσφέρει τη δροσιά της.

Γκέντι Σεφγκίνι, Β3

Το μαγικό σιντριβάνι

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα σπιτάκι στον Εθνικό Κήπο ζούσε ένα ζευγάρι με τα δύο παιδιά τους. Ο πατέρας ήταν ο κηπουρός του Κήπου. Κάθε μέρα πότιζε, σκάλιζε και περιποιόταν τα φυτά. Πρόσεχε όμως πάντα να μην πλησιάζει το σιντριβάνι του Κήπου, γιατί τα νερά του ήταν μαγικά κι όποιος τα άγγιζε γινόταν άγαλμα.

Μια μέρα ο κηπουρός πήρε και τη γυναίκα του μαζί στον Κήπο για να τον βοηθήσει. Της είχε δώσει κάποιες οδηγίες, ξέχασε όμως να της πει για το σιντριβάνι με τα μαγικά νερά. Έτσι εκείνη – χωρίς να το ξέρει – πήγε με το κανάτι της να το γεμίσει νερό από το σιντριβάνι κι έγινε άγαλμα.

Εν τω μεταξύ ο άντρας της είχε επιστρέψει στο σπίτι. Όσο περνούσε όμως η ώρα δε φαινόταν η γυναίκα του κι άρχισε να ανησυχεί. Βγήκε στον Κήπο να την ψάξει, τότε όμως θυμήθηκε ότι δεν την είχε προειδοποιήσει για το μαγικό σιντριβάνι.

Ο άτυχος κηπουρός ξέσπασε σε κλάματα όταν πλησίασε το σιντριβάνι και είδε τη γυναίκα του μαρμαρωμένη κρατώντας στο χέρι της το κανάτι.

Ιωάννα Σουλιώτη, Β3

Η λίμνη της ειρήνης

Μια φορά κι έναν καιρό στη μεγάλη λίμνη του Κήπου ζούσαν μαζί πουλιά και χελώνες. Η συμβίωσή τους ήταν αρμονική και μοιράζονταν δίκαια τους βράχους και τα πεντακάθαρα νερά της.

Μια μέρα ο βασιλιάς των πουλιών θέλησε να διώξει τις χελώνες από τη λίμνη για να αποκτήσει τον απόλυτο έλεγχο της περιοχής. Έτσι, ξέσπασε ένας μακροχρόνιος πόλεμος με απώλειες κι από τις δύο πλευρές. Αρκετά πουλιά και χελώνες χάθηκαν.

Τελικά, ύστερα από πολλά χρόνια ο βασιλιάς των πουλιών έκανε ειρήνη με το βασιλιά των χελωνών και οι σχέσεις τους αποκαταστάθηκαν. Από τότε πουλιά και χελώνες μοιράζονται ειρηνικά τη λίμνη κι έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Νίκος Σοφρώνης, Β3

Ο φύλακας άγγελος

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αγοράκι, ο Μάρκος. Ο Μάρκος ήταν ένα αγόρι με ζωηρή φαντασία, όμως λίγο κλεισμένο στον εαυτό του.

Πολλές φορές του άρεσε να επισκέπτεται τον Εθνικό Κήπο. Η αγαπημένη του γωνιά ήταν η λιμνούλα με τα χρυσόψαρα. Καθόταν με τις ώρες και τα χάζευε. Ηρεμούσε όταν τα έβλεπε και μάλιστα σε μερικά από αυτά τους είχε δώσει και όνομα. Το αγαπημένο του χρυσόψαρο ήταν ο Τομ, ένα μικρό ψαράκι που έκανε σβούρες στο νερό όταν έβλεπε το Μάρκο.

Όμως μια μέρα ο Μάρκος πήγε στον Κήπο και δεν τον είδε. Δυστυχώς το ψαράκι είχε πεθάνει. Ο Μάρκος στενοχωρήθηκε πολύ κι αρρώστησε. Η κατάστασή του χειροτέρευε μέρα με τη μέρα ώσπου ένα βράδυ έγινε κάτι απίστευτο. Ο Μάρκος είδε στον ύπνο του το αγαπημένο του ψαράκι που του είπε ότι από εκεί ψηλά που βρισκόταν θα τον προστάτευε και θα τον αγαπούσε πάντα.

Μόλις ο Μάρκος έγινε καλά πήγε στον Εθνικό Κήπο. Πλησίασε τη λιμνούλα και είδε τα χρυσόψαρα που κολυμπούσαν στο νερό. «Ευχαριστώ» τους είπε κι έφυγε.

Φωτεινή Τηνιακού, Β1

Το περιστέρι της Αμαλίας

Πριν πολλά χρόνια, όταν ακόμα ζούσε η βασίλισσα Αμαλία, πολλά πουλιά μαζεύονταν στον Εθνικό Κήπο. Η Αμαλία κάθε απόγευμα ανέβαινε το ύψωμα και καθόταν στο κάθισμά της. Της άρεσε να ακούει το κελάιδισμα των φτερωτών φίλων της. Κι αυτά ξέροντας πόσο τα αγαπούσε της αφιέρωναν το πιο γλυκό τους τραγούδι.

Ένα περιστέρι όμως την αγαπούσε ιδιαίτερα. Μόλις η βασίλισσα φαινόταν στο ύψωμα, αυτό γρήγορα πετούσε κοντά της. Καθόταν ακίνητο απέναντί της και δεν έφευγε παρά μόνο όταν πια η Αμαλία επέστρεφε στο παλάτι.

Τα χρόνια πέρασαν και η Αμαλία δε ζούσε πια στην Ελλάδα. Το περιστέρι όμως συνέχισε κάθε απόγευμα να πηγαίνει και να κάθεται απέναντι από το κάθισμά της. Μάλιστα μπορείτε να το δείτε ακόμα και σήμερα. Έχει γίνει αθάνατο και μέσα από τα μάτια του η βασίλισσα συνεχίζει να βλέπει τον Κήπο που δημιούργησε και τόσο αγάπησε.

Νικολέτα Τσαπρούνη, Β3

Η κρυψώνα

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αγόρι που πήγαινε συνεχώς στον Κήπο. Πήγαινε εκεί διότι ένιωθε πολύ μόνος και πίστευε ότι αυτό ήταν το μοναδικό μέρος που δεν θα αισθανόταν μοναξιά.

Οι γονείς αναρωτιόντουσαν πού πήγαινε το παιδί τους. Όταν επέστρεφε σπίτι το ρωτούσαν πού είχε πάει κι εκείνο απαντούσε: «Στον Εθνικό Κήπο». Δεν τους φανέρωνε όμως πού ακριβώς πήγαινε γιατί ήθελε να κρατήσει το μέρος αυτό μόνο για τον εαυτό του.

Ακόμα κι όταν το αγόρι μεγάλωσε ποτέ δεν αποκάλυψε την κρυψώνα του αλλά την κράτησε για πάντα φυλαγμένη στην καρδιά του.

Άγγελος Χόντο, Β1

Το άγαλμα της βοσκοπούλας

Πριν πολλά χρόνια, όταν ακόμα στην Αθήνα υπήρχαν κοπάδια με πρόβατα, μία βοσκοπούλα, όταν τέλειωνε τη δουλειά της, πήγαινε κάθε μέρα στον Εθνικό Κήπο.

Εκεί φρόντιζε τα φυτά, άνοιγε τα ρυάκια, πότιζε τα λουλούδια και ξεχέρωνε το χώμα τους .

Όλοι την είχαν μάθει. Αυτή ήταν πάντα εκεί κι έτσι, όταν μετά από χρόνια πέθανε, έφτιαξαν το άγαλμά της για να την τιμήσουν.

Ντανιέλα Χότζα, Β1

Αθήναι, 9 Μαΐου 1898

Το τραγούδι του αηδονιού

Αγαπητοί μου,

Το κλίμα της Αττικής – το θαυμάσιο αυτό κλίμα – βρίσκεται τώρα στην μεγαλύτερη ένταση της γλυκύτητάς του.

Άνοιξη πλήρης, άνοιξη τέλεια. Ο ήλιος δεν καίει ακόμη πολύ, τα πρωινά είναι δροσερότατα, οι ημέρες ευχάριστα θερμές, τα δειλινά μαγευτικότατα, οι νύκτες γλυκύτατες.

Εξοχή και πόλη αναπτύσσουν όλα τους τα θέληγτρα μαζί, με την ίδια άμιλλα και ο ουρανός τις σκεπάζει και τις δύο, με την ίδια αγάπη, γαλανός, αίθριος φωτεινός.

Μικρά, ακίνδυνα, ωραία και χρυσαυγή τα σύννεφα του, λαμπερά, σα διαμάντια, τα αστέρια του, ολόλαμπρη και χαρούμενη η σελήνη του, μεγαλοπρεπής και υπέρλαμπρος ο ήλιος του, παροδική και δροσιστική η βροχή του, και πόσο διάφανο το ζαφείρι του, η ονειρική εκείνη κυανή έκταση, η πάντα χαμογελαστή!...

Και όταν δύνει ο ήλιος και βάφεται ο ορίζοντας με τα πολυποίκιλα χρώματα του δειλινού, όπου δεν έχουν όνομα, μα έχουν περίσσια κάλλη, καθώς λέγει κάπου ο Σολωμός και λάμπει ο Υμηττός μας, σαν μια πελώρια ανθοδέσμη μενεξέδων και αποτυπώνεται μισοσκότεινος ο Θεός Βράχος της Ακρόπολης με το γραφικό του σχήμα σαν μία εξάισια εικόνα, και φαίνονται τριγύρω τα μακρινά βουνά, και αστράφτει στο βάθος η θάλασσα, και χαϊδεύει η αύρα δροσερή και μυροβόλος – ω, τότε ποια απόλαυση, ποια μαγεία...

Τότε αντηχεί ένα τραγούδι ουράνιο, ο ύμνος της Φύσης, το εγκώμιο της Άνοιξης... Οι μουσικές και γλυκύτατες νότες του γεμίζουν την ατμόσφαιρα και ευφραίνουν τα αυτιά και μεθάνε την ψυχή.

Ένα μυστήριο διαχύνεται παντού, μία έκσταση βασιλεύει, τα πάντα σωπαίνουν για να ακουστεί το τραγούδι εκείνο, και ο απέραντος θόλος του ουρανού, πάνω στον οποίο άρχισαν ήδη να ανάβουν οι πολυέλαιοι των άστρων, φαίνεται σαν θόλος Ναού στον οποίο λατρεύεται και υμνείται ο Δημιουργός.

Είναι τα Αηδόνια, τα οποία από τα πυκνόφυλλα δένδρα του Βασιλικού Κήπου, κελαηδούν, από το απόγευμα κι όλη τη νύκτα, ακούραστα και μελωδικά.

Ω, τι είναι εκείνο το τραγούδι! Ποιος λάρυγγας θα το μιμηθεί, ποιό μουσικό όργανο θα το αποδώσει!

Νομίζεις ότι δεν τραγουδά ένα μικρό πουλί, κρυμμένο στα φυλλάκια, αλλά ότι όλη η ομορφιά της φύσης, η ανοιξιιάτικη, χύνεται σε ένα τραγούδι υπέροχο και άφθαρτο. Και ο ψίθυρος της αύρας και ο φλοίσβος του κύματος και το μурμουρίσμα των ρυακιών και οι βόμβοι των εντόμων και τα κελαδήματα των πουλιών και οι τερετισμοί των γρύλλων και οι τριγμοί των τζιτζικιών –ότι έχει η φύση πολύηχο και θορυβώδες και μουσικό – όλα μαζί συνενώνονται και συναρμολογούνται θαυμάσια και αποτελούν μία μουσική, ένα τραγούδι - το Τραγούδι του Αηδονιού!

*Σας ασπάζομαι
Φαίδων*

(Γρηγόριος Ξενόπουλος)

* Το κείμενο έχει αποδοθεί στη Δημοτική

Οι «Μικρές Ιστορίες του Κήπου» γράφτηκαν από μαθητές της Β΄ τάξης του 49^{ου} Γυμνασίου Αθηνών που συμμετείχαν στο μάθημα «Βιωματικές δράσεις – Project».

Δεκαπέντε μικρές φανταστικές ιστορίες, εμπνευσμένες από ισάριθμες φωτογραφίες του Κήπου, οι οποίες τους είχαν προηγουμένως δοθεί.